

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9376 af 15/02/2001 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse U-3-01 om fingerskade - tab af særlige færdigheder - Østre Landsret - tilkendegivelse - arbejdsskade

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 103962-00

Ankestyrelsens principafgørelse U-3-01 om fingerskade - tab af særlige færdigheder - Østre Landsret - tilkendegivelse - arbejdsskade

Resume:

Ved vurderingen af varigt mén tages der udgangspunkt i Arbejdsskadestyrelsens vejledende méntabel, for så vidt angår de skader, der er nævnt i tabellen. Méngraden fastsættes på grundlag af skadens medicinske art og omfang og under hensyn til arbejdsskadens forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse. Ulemperne ved en skade må ifølge bemærkningerne til lovbestemmelsen stort set bedømmes ens, uanset erhverv, alder, køn m.v., idet ulemper ved en bestemt skade grundlæggende anses for at være den samme for forskellige mennesker. Kun i ganske særlige tilfælde, hvor skaden har givet ganske specielle ulemper i det daglige som følge af tab af særlige færdigheder, vil der være grundlag for at fravige méntabellen.

I den konkrete sag om en skade i venstre hånds 1. og 2. finger blev det samlede mén skønsmæssigt fastsat til 12%. Skadefølgerne, der ikke i sig selv forhindrede et normalt pincetgreb, svarede til en méngrad på 8%. De resterende 4% mén blev givet, fordi arbejdsskaden i venstre hånd på grund af en betydelige forudbestående privat skade i højre hånd havde forvoldt større ulemper i sikredes personlige livsførelse, end skaden med en rask højre hånd ellers ville have gjort.

Der blev herved lagt til grund, at sikrede som følge af de to hænders samlede funktionstab havde besvær med af- og påklædning. Personlig hygiejne var besværet. Alle finmotoriske procedurer, der ikke kunne vejledes af synet, var påvirket. Sikrede var således hæmmet i en lang række gøremål, fordi de 2 hænder ikke ville kunne supplere og kompensere hinanden som tidligere.

Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lovebekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 - § 33, stk. 1 og § 33, stk. 2

Sagsfremstilling:

Østre Landsret hjemviste ved tilkendegivelse af 4. maj 2000 sikredes sag til Ankestyrelsen med henblik på afklaring af, om og i givet fald i hvilket omfang, sikredes skadede højre hånd havde betydning for størrelsen af méngraden for sikredes venstre hånd.

Sagen angik en nu 51-årig lærer, der i oktober 1990 i fritiden beskadigede sin højre hånd og venstre pegefinger. På højre hånd blev begge bøjeseener i 3. og 4. finger overskåret ud for mellemleddene og begge bøjeseener til lillefingeren lige distalt for dette.

I februar 1992 afgav Arbejdsskadestyrelsen en udtalelse til et forsikringsselskab efter arbejdsskade-

forsikringslovens § 62. Styrelsen udtalte, at méngraden på grundlag af de foreliggende oplysninger vurderedes til 35%. Det blev oplyst, at méngraden var forhøjet med 5% på grund af de specielle ulemper, som sikrede havde på grund af håndskaden.

Den 22. august 1995 skulle sikrede i forbindelse med sit arbejde åbne en reagensflaske. Reagensflasken flækkede, og sikrede pådrog sig et snitsår i næstyderste led på venstre hånds 1. og 2. finger.

Den 23. september 1995 kom sikrede til skade i sin fritid, hvor han skar sig i venstre hånds 1. finger med en kniv. Ved operation fandtes total overskæring af følenerven i radialsiden af fingeren og af fingerens lange bøjese.

Ved afgørelse af 9. april 1996 fandt Arbejdsskadestyrelsen, at sikredes mén som følge af skaden den 22. august 1995 var 8%. Der blev lagt vægt på, at sikrede havde følger efter skaden i form af et svært kompromitteret pincetgreb på venstre hånd.

Ved afgørelse af 16. oktober 1996 tiltrådte Ankestyrelsen Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 9. april 1996. Ankestyrelsen begrundede afgørelsen med, at sikrede havde et svært kompromitteret pincetgreb, da bøjeevnen på venstre finger var reduceret.

Ankestyrelsen lagde herved bl.a. vægt på det anførte i en ortopædkirurgisk speciallægeerklæring af 20. juni 1996.

Afgørelse:

Arbejdsskaden fandtes at have medført varigt mén på 12%. Sikrede var derfor berettiget til yderligere godtgørelse for varigt mén på 4%.

Ved vurderingen af varigt mén tages der udgangspunkt i Arbejdsskadestyrelsens vejledende méntabel. Méngraden fastsættes på grundlag af skadens medicinske art og omfang og under hensyn til arbejdsskadens forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse, jf. lovens § 33, stk. 2. Ulemperne ved en skade må ifølge bemærkningerne til § 33 stort set bedømmes ens, uanset erhverv, alder, køn m.v., idet ulemper ved en bestemt skade grundlæggende må anses for at være den samme for forskellige mennesker. Kun i ganske særlige tilfælde, hvor skaden har givet ganske specielle ulemper i det daglige som følge af tab af særlige færdigheder, vil der være grundlag for at fravige méntabellen.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen til grund, at det i den objektive beskrivelse i ortopædkirurgisk speciallægeerklæring af 20. juni 1996 bl.a. var oplyst, at PVA (afstanden fra finger til håndflade ved håndknytning) ved 1. finger var 0 cm og ved 2. finger 3 cm. Bevægeligheden i 1. finger ved den objektive undersøgelse var 10-50 grader i grundleddet og 10-30 grader i yderleddet. I 2. finger fandtes bevægeligheden 0-90 grader i grund- og mellemlleddet og 0-40 grader i yderleddet. Desuden fandtes 1. og 2. finger med udtalt neuromømhed radialt lige ovenfor yderleddet og henholdsvis udtalt svækket og ophævet følesans distalt herfor. Dysæstesi (ubehag ved berøring) på lillefingersiden af 2. fingers yderstykke og 1. finger.

Ankestyrelsen fandt, at disse skadefølger med en bevægelighed, der ikke i sig selv forhindrede et normalt pincetgreb, men hvor pincetgrebet var påvirket på grund af ubehag ved berøring og neuromsmerter i 1. og 2. finger, svarede til en méngrad på 8%, hvor 5% skønsmæssigt blev givet for det manglende pincetgreb og 3% for neuromsmerterne.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at arbejdsskaden i venstre hånd på grund af den betydelige forudbestående skade i højre hånd havde forvoldt større ulemper i sikredes personlige livsførelse, jf. lovens § 33, stk. 2, end skaden med en rask højre hånd ellers ville have gjort.

Ankestyrelsen lagde herved til grund, at det af lægejournal vedrørende perioden 8. oktober 1990 til juni 1992 og ortopædkirurgisk speciallægeerklæring af 24. september 1991 bl.a. fremgik, at sikrede i oktober 1990 beskadigede sin højre hånd og i mindre grad venstre 2. finger med påvirket kraftgreb i højre hånd som følge af knyttedefekt i 2. til 5. finger. Der var endvidere beskrevet følger efter nerveskade i 1. og 2. finger med påvirket følesans og neuromsmerter på lillefingersiden på 2. fingers bøjese.

Ankestyrelsen lagde endvidere til grund, at sikrede som følge af de to hænders samlede funktionstab havde besvær med af- og påklædning. Personlig hygiejne var besværet. Alle finmotoriske procedurer, der ikke kunne vejledes af synet, var påvirket. Sikrede var således hæmmet i en lang række gøremål, fordi de 2 hænder ikke ville kunne supplere og kompensere hinanden som tidligere.

Samlet vurderedes sikredes mén herefter til 12%.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 9. april 1996 og ophævede Ankestyrelsens afgørelse af 16. oktober 1996.